

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.I.1876 г.

Година 137 • септември 2013 • брой 9 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

**Праведният,
който отстъбва
пред нечествия,
е като мътен
извор и развален
източник.**

Притчи 25:26

Някои ще кажат: „Тринадесет е фатално число и затова през толкова много страдания преминава нашият народ тази година. Протестите през февруари доведоха до толкова много самоzapалвания, но не и до промяна. Това стана причина цяло лято София да се превърне в бунтуващ се и протестиращ град. Гражданите открито изразяват недоволство срещу управляващите, а управляващите не чуват техния протест и продължават да ги товарят с нови дългове, заеми и данъци.

Можем да кажем, че протестите през февруари бяха репетиция на българските граждани, която им помогна да видят хитростта и лукавството на управляващите.

Протестиращите знаеха, че са измамени, а политическият живот в страната продължи без никаква промяна въпреки многото искания да се премахне монополът на партиите за участие в изборите.

Срещу тях има управляващи, които не са загрижени за благосъстоянието на българския народ, а правят всичко възможно да запазят властта и максимално да я използват за себе си. Трудно бе българските граждани да разберат, че тези хора, които четиридесет и пет години разрушаваха България, продължават да я рушат и ограбват по „нов демократичен“ начин, като поставят под свой контрол всяка дейност, която е против техните интереси.

Старата „нова“ власт продължава да разрушава морала в семейството и в обществото, отчуждава поколение след поколение от родината, като не създава условия за развитие и живот. Не иска да пусне кокала. Управляващите възнамеряват не само да го гложат до последно, но и да го предадат на своето потомство. И всичко това е плод на егоизма, който владее нашето общество, резултат на внедрения през 1944 г. у нас атеизъм.

Репетицията от протести през зимата ни докара едно правителство, срещу което сега цяла пролет и цяло лято текат нови демонстрации. Протестиращите са на ясно, че повече нямаме време за репетиции. Една нова репетиция, дори да е генерална, ще се отрази пагубно на българското общество.

Онези партии, които останаха извън парламента, упорито се насочват към него, макар че са добре познати на българските граждани. Каквито и нови имена да си слагат, за каквито и десни партии да се представят – десни, по-десни и най-десни, на всички е ясен техният произход и техният провал,

да да ходиш. Дано би послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти като морските вълни” (Исаия 49:17-18).

Неведнъж сме чували викове на отчаяние, оплакване, недоволство: „Къде е този Господ? Защо допуска толкова зло, нещастия, насилие и жестокост по този свят? Защо не се намеси?” На всички тези въпроси ни отговаря нашият народен поет: „Търси Го на Голгота. Той пак е там разпнат.”

Ние не Му позволяваме да се намеси. Не Му позволяваме да влезе в живота ни. Не Го пускаме в семейството ни. Изгонихме го от училището. За Него няма място в парламента, не се допуска в съдебната зала.

Това съвсем не значи всички тези места да се превърнат в църкви, но би трябвало на всички тези места да се казва какво ни учи Господ.

КЪДЕ Е БОГ

когато са били на власт. А обединителното ядро на този нов демократичен блок е от превтасалото тесто на известната БКП, боядисала се в БСП. На много свои деца и внуци - все хитри, лукави и жадни за власт, тя оставя надеждата, че пак ще успеят да измамят хората, които все още помнят облагите и привилегиите при тяхното управление. Те са наясно, че младото поколение не знае нищо за убийствата, лагерите, затворите и злините, през които са преминали техните деди и бащи. Напомняме тези неща не за да насаждаме някаква омраза, а за да разберем, че едно сърце, което е изпълнено с омраза, не може да роди нищо добро.

Това ни довежда до основната истина в живота. Ние не трябва да мразим и да рушим, а да обичаме и да градим. Да повярваме, че само Бог ни показва пътя за успех и напредък. Чрез Своето слово Той ни казва: „Аз съм Господ, твоят Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води в пътя, по който трябва

„Ръката на Господа не се е скъсила, за да не може да спаси, нито ухото Му е затъпяло, за да не може да чува. Но вашите беззакония са ви отлъчили от вашия Бог и вашите грехове са скрили лицето Му от вас и не чува. Защото ръцете ви са осквернени с кръв и пръстите ви – с беззаконие; устните ви говорят лъжи; езикът ви мърмори нечестие. Никой не призовава правдата и никой не съди според истината; уповават на суета и говорят лъжи; зачеват злоба и раждат беззаконие” (Исаия 59:1-4).

Ако ние бъдем послушни на Бога, Той ще ни дава мъдрост и няма да искаме само оставката на това некадърно правителство и след него да дойдат жадните за власт, но като всеки добър шахматист ще сме приготвили няколко сполучливи хода, за да се изгради един парламент и да се състави правителство, което да отвори пътя за развитие и успех.

п-р Христо КУЛИЧЕВ

4. РОЛЯТА НА ЦЪРКВАТА ВОБЩЕСТВОТО

Преди близо две хиляди години апостол Павел предупреждава Църквата в тогавашната столица на цивилизования свят за последиците от отхвърлянето на Бога (като специално говори за нарушаването на Божествените морални правила):

„От създаването на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение [...] Защото... не прославиха Бога... а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за умни, те глупееха. [...] Затова Бог ги предаде на срамни страсти. [...] И понеже отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум, [...] изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба, завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност, [...] богоненавистници, нахални, горделиви, самохвални, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви...”

Всички знаем каква е съдбата на пренебрегнатия предупреждението Рим.

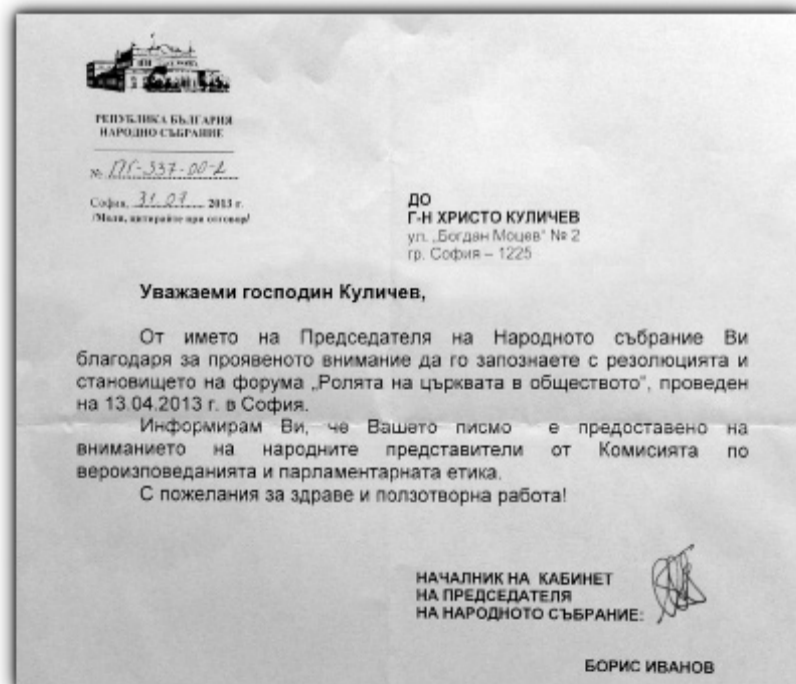
Какво прави обаче Църквата днес в ситуацията, която описваме? Конформизмът и малодушието я натикват все повече в ъгъла на безопасността и илюзорното оцеляване. Съобразяването с масовите настроения и вкусове доминира над безкомпромисното проповядване на Божието слово. Моралният релативизъм завладява и Църквата, която все по-малко е склонна да проповядва за грях, осъждане, божествено наказание, страх от Бога.

Всичко е добро и позитивно, всичко е допустимо, всичко е любов и прощение – само и само някой да не бъде засегнат. Няма зло и ад, няма грях и Божествено наказание, светът е цветя и рози, любовта е всичко... Божието слово се цензурира, а част от него се забравя и избягва. Църквата все повече говори това, което мнозинството от хората искат да чуят, а не това, което ясно заповядва Библията.

Там, където все още може да се чуе пълното Слово, църквите са малки, самоизолирани и обърнати към собствената си оредяваща членска маса. Малодушието ни се представя за благоразумие, конформизмът – за мъдрост, пасивността и доброволната маргинализация – за търпеливост и смирение. „Мене гониха и вас ще гонят“ – ясно ни заявява Христос (Йоан 15:20).

Това време отдавна е дошло. Готова ли е Църквата за него? Всъщност Църквата, това сме аз и ти.

Продължава на 2 стр.

ОТГОВОР

На 13 април т.г. в София се проведе форум „Ролята на църквата в обществото“. Участие взеха евангелски деноминации и граждански организации, споделящи християнските принципи. Събитието бе отразено от БНТ. Дискусиите бяха обобщени в резолюция, с която участниците изразиха тревога от деморализацията на обществото ни и готовност да отстояват правата си, гарантирани от Божието Слово. Резолюцията бе изпратена до институциите и медиите. Поместваме отговора на председателя на Народното събрание отговори.

Тесктът на резолюцията бе поместен в брой 7 на в. „Зорница“ от юли 2013 г.

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

Не се чуди на огненото изпитание!

1 Петър 4:12-16

Знаем, че има изпитания отвътре, свързани с духовните борби на вярващия и вътрешната опозиция в църквата от страна на псевдо религиозни хора. Има и изпитания отвън, свързани с външната опозиция, т.е. гонения, опозиция и присмех от страна на спасения свят.

Настоящият пасаж говори за изпитания отвън. Идеята тук е, че когато биваме притискани отвън, все едно, че сме прекарани през огън. Огънят има почистващ ефект. Когато трябва да бъде стерилизиран даден медицински прибор, той бива изваряван в кипяща вода за определен интервал от време. Толкова, колкото е нужно, за да измрат всички вируси и микроби.

Тъкмо тази илюстрация като че ли най-добре подхожда, когато говорим за изпитание на църквата в колективен план. Бог допуска гонения на църквата с цел да я пречисти от лъжебратята и да заздравя вярата на истински повярвалите в Неговия Единороден Син християни. Както горещата вода отмахва вирусите, така изпитанията на църквата отмахват всички, които само поименно се зоват християни.

Човек може да изповядва, че е вярващ, да казва трогателни свидетелства, да пее химни, да се моли, даже и да заема ръководна длъжност в църквата, но във време на гонение проличава кой как стои в действителност за вярата си в Христос. През времето на комунизма мнозина се огънаха, някои спряха да ходят на църква, други се отричаха, когато партийният секретар в предприятието ги питаше, какви са техните убеждения, а други станаха предатели, готови да сътрудничат на атеистичната власт. Всичко това, за което говорим, са изпитанията отвън в общ план.

Когато говорим за изпитанията отвън в личен план, можем да приложим илюстрациите със златаря, грънчаря и ковача. Златарят разтопява златото дотогава, докато не започне да вижда образа си кристално ясно в него. Така и ние сме изпитвани, за да отразяваме Христовия образ. Грънчарят моделира глината дотогава, докато izdelieto не му се хареса. Той може да го разваля, хвърля и удря в масата отново и отново, докато не стане годно да бъде сложено в пещта и изпечено.

С тази цел Бог показва това на пророк Еремия. Бог обработва характера ни, докато не станем такива, че да се вмести в Божиите стандарти. Ковачът нагрива метала, нанася удари с чука върху него, след това го слага във вода, отново следва нагриване и удари, докато придобие нужната здравина. Общото и в трите случая е огънят с неговия почистващ ефект и ударите в последните два примера, които имат заздравяващ ефект.

Какви трябва да бъдем ние като църква и като вярващи поотделно, когато дойдат изпитанията отвън? Отговорът е в 13-14 ст.: „Радвайте се, че участвате в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава.“

Когато юдейските религиозни водачи бият първите апостоли и им забраняват да говорят за Христос, те не се изплашват, а се радват за това, че са станали съучастници в Христовите страдания. Нека да приемаме всеки присмех и отхвърляне от света като поредното блаженство, с което Бог ни е удостоил!

Исус казва: „Блажени сте, когато ви хулят, и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякаво зло заради Мене.“ В същия Дух е и следващият 14 ст. от разглеждания текст: „Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас (откъм тях се хули, а откъм вас се прославя).“

Но важно е да обърнем внимание и на мотива, с който вярващият страда. Като християнин, а не като престъпник. На много по-голямо уважение ще бъдем, ако кажем, че сме християни и го потвърдим на живот, слово и дело.

В заключение: „Нека никога от вас не страда като убиец или крадец, или злодей, или като такъв, който се бърка в чужди работи. Но ако страда някой като християнин, да не се срамува, а нека слави Бога с това име.“ Нека Бог да ни благослови винаги в молитва да искаме сили и смелост от Него, за да устояваме на огнените изпитания. Нека в страданията си като християни да прославяме Христовото име. В духа на тези размишления да завършим с Юда 24-25 ст.:

„На Онзи, Който може да ви пази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава, на единствения Бог наш Спасител, чрез Исуса Христа нашия Господ, да бъде слава и величие, и преди всичките векове, и сега, и до всичките векове. Амин.“

п-р Атанас ТИХЧЕВ

РОЛЯТА НА ЦЪРКВАТА В ОБЩЕСТВОТО

Продължение от 1 стр.

Днешното състояние на обществото ни е резултат на пренебрегването на учението, което ни е оставил Христос. Светът го пренебрегва, защото иска да живее без Бога. Това води до разруха в семейството, в Църквата, в обществото и в самото творение. Църквата е подложена на натиск да благославя извращенията на света – и все повече се поддава. Ако тя не е в състояние да бъде стълб и утвърждение на истината, а служителите ѝ не са готови да изобличават това падение на обществото, да посрещнат омразата и гоненията на света заради Христос, един ден тези служители ще чуят думите: „Махнете се, не ви познавам.“

Ще тържествуват с Христос тези, които са воювали заедно с Него, които са устоявали за Него и които

са останали верни до смърт на Него. „Ще бъдете мразени от всички поради Моето име, а който устои докрай, той ще бъде спасен“ (Матей 10:22; 24:13).

„Вие устояхте с Мен в Моите изпитания. Както Отец завещава царство на Мен, аз завещавам на вас да ядете и да пиете от трапезата Ми в Моето царство“ (Лука 22:28-30).

„На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и аз победих и седнах с Отец на Неговия престол“ (Откр. 3:21).

Коя съдба избираме ние?

Скъпи приятели, ще си позволя да обобща. Не ни е дадено да знаем дали описаният сценарий за съдбата на обществото ще се сбъдне. Бог ни е дал Словото си, за да имаме ориентир в нашето отношение към този

свят и в опитите си да го предупреждаме за това, което го очаква. Още в Битие 3:15 Бог поставя рамката на взаимоотношенията между църквата и нашите противници, затова не бива да ни изненадват опитите да бъдем натикани в ъгъла. Напротив, трябва да сме готови за тази борба.

Обществото има нужда от здрава църква като основен носител на качествено разбиране за истина. Истина, която не се променя под никакво влияние и е една и съща във всяко време. Защо църквата трябва да има активна обществена позиция? Реформираната църква вярва, че Божието царство ще бъде и е тук на тази земя.

Тогава какво по-логично от това, християните да имат активна и водеща роля в очертаването на духов-

ните граници на това царство? Не е ли това нашата отговорност пред самия Бог? Злото се бои от активната църква и става все по-изобретателно в борбата срещу християните. Затова ние трябва да сме информирани, подготвени и активни, отстоявайки принципите си, за да бъдем полезни на хората, които споменаваме всеки ден в молитвите си с надеждата да познаят Бога.

Конформизъм, секуларизъм, постмодернизъм, политическа коректност. Това са днешните оръжия на злото в битката му с църквата и обществото. Ние трябва да ги разпознаваме, за да можем да се борим с тях. Защото пак в Битие 3:15 Бог предопределя края на конфликта и ние сме победители. Всеки трябва да извърви своя път и да спечели своите битки. С нужната дързост. В името на Христос.

Иван ГРУЙКИН

26. Рафидим

От лагера на експедицията, която се състои от 30 архитекти, египтолози и асистенти, под ръководството на библейския археолог Флиндър Петри учените предприемат излети, за да изследват околността. Те стигат до Рафидим и установяват, че Рафидим е днешният Фейран, считан от арабите за „бисера на Синай“ и е единственият оазис в цялата южна част на планинския масив. Това обяснява защо амаличаните нападناха евреите, когато уморени спряха за почивка (Изх. 17:1,8; Втор. 25:17,19).

В Рафидим Бог направи чудото, като удари канарата и от нея потече вода. Писахме вече, че Бог прави чудеса и като използва природните явления и ресурси. Като естествено ги употребява на времето, което Той определи и по начин и количество, каквито само един Бог може да направи.

Интересно е, че през 1930 г. майор Джервис, който е бил британски губернатор в синайската

област, лично описва това: „Няколко души от синайския камилен корпус бяха спрели в една суха долина и отхвърляха настрани едрия пясък, който се бе натрупал в подножието на една скала. Те искаха да стигнат до водата, която бавно се просмукваше през варовитата скала. В бързината удрят скалата. Тогава твърдата и гладка повърхност падна и от камъка бликна силна водна струя.“

Библията описва още едно нещо в Рафидим – чудната битка между амаличаните и евреите. „Когато Мойсей вдигаше ръката си, Израил надвиваше. А когато спускаше ръката си, Амалик надвиваше. А като натегнаха ръцете му, взеха камък и подложиха на Мойсей и той седна на него, а Аарон и Ор подпихаха ръцете му до залез слънце. Така Исус (Навин) порази Амалик и народа му с острогата на меч. Тогава Господ каза на Мойсей: Запиши в книга за спомен и предай на Исус това, че ще изличи съвсем спомена за Амалик под небето. И Мойсей издигна там олтара, който нарече Йехова Нисий и каза: „Господ

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

се закле: Господ ще воюва против Амалик от поколение в поколение“ (Изх. 17: 11-16).

След време тук се установяват множество отшелници и монаси. През 327 г. сл. Хр. света Елена, майката на император Константин, основава приют за тях. А през 530 г. сл. Хр. източно римският император Юлиан нарежда малкият параклис на Мойсеевата планина да бъде допълнително укрепен със здрав укрепителен вал. Наполеон също е наредил да се укрепят застрашените от събаряне зидове.

През 1859 г. тук откриват един от ценните останали запазени пергаментни ръкописи на священото писание – прочутия Сайски кодекс. Той произхожда от IV столетие и съдържа на гръцки език Новия завет и части от Стария завет, които се съхраняват в Британския музей.

М.

ЧУДОТО през лятото на 2013 г.

Според древногръцкия философ Сократ удивлението е двигателят на всяко човешко познание. Авторите на Библията пък настояват, че същинските промени в света са се случили в резултат на Божии чудеса.

А българинът нито е настроен философски, нито хваща вяра на Библията. Той си има една любима поговорка, която вплъгва отношението му към историята: „Всяко чудо за три дни!” Затова в нашата страна чудеса не стават. Или ако все пак стават, не удивяват никого. Или ако удивяват, то е точно за три дни. След това българинът забравя за случилото се и се връща към „реалния живот”. Към телевизора или градинката, към безкрайните разговори за работата или отпуската, към ракийката или биричката си, към оплакването на съдбата си или проклинането на злокобните външни сили, които са му я отредили. И светът сякаш му помага в това, като не го тормози с нови чудеса за известно време.

Но ето че тази година е по-особена. Не за ден, не за три, а в продължение на три месеца се случва едно голямо чудо. В столицата на България, пред очите на всички. Всеки ден след работа, вместо да си почиват или да стоят пред телевизорите, десетки хиляди протестират по улиците и искат оставката на правителството на Орешарски. И не защото правителството им е огнело хляба или им е бръкнало в джоба. Нито пък защото някой им е

платил да „свалят тези, та да дойдат онези”. Нито защото имат корпоративни интереси. Нито защото им е забавно да протестират.

Хората протестират, понеже не могат да се примирят с лъжата и лицемерието. Като човече с достойнство не могат да търпят да ги мамят нагло в името на националната сигурност. И да ги правят на глупаци, които не разбират какво се случва в държавата. Те са водени от прости морални подбуди: не можеш да имаш доверие на някого (камо ли да му дадеш „шанс да управлява”!), който от самото начало е извършил огромна подлост – предрешен като „експерт”, овластява олигархията да се бори... с олигархията. А после, озовал се сред буря от недоволство, се опитва да се измъкне с обяснение от рода на: „Грешка! Номерът ни не мина. Подценихме ви, но вие внимавахте, та... прощавайте, пък то вече няма да се повтаря.”

Така се случи чудото. Десетки хиляди българи – спонтанно, но солидарно – се вдигнаха на решителен морален протест. Точно когато посткомунистическата олигархия вече бе решила, че общественият живот е напълно под неин контрол; че народът е докрай обезверен, с промит мозък, и следователно тя може да прави

каквото си поиска. Десетки хиляди българи оставиха настрана „реалния живот”, за да се борят за истинския живот, в който царува истината и се тачи свободата. Истинския живот, в който по думите на Христос се влиза с покаяние на дело, а не чрез измислен „катарзис”. Десетки хиляди българи поведоха борба за каузата на истината и свободата, която така и не можа да бъде подменена с политически проекти през мъчителния преход от явната власт на комунистическата партия към отначало скритата, а сетне все по-открита власт на посткомунистическата олигархия.

Да, случва се голямо, неподправено чудо, за което мнозина от нас, жадувалите за реална демокрация през далечната 1989 г., вече не вярвахме, че може да се случи...

В едно отношение обаче българската поговорка е права – всяко чудо може да си остане за три дни, та дори и за цял месец, ако не бъде разчетено като знамение. Сиреч, като божествен знак, зовящ към скъсване с греховете и инерцията на миналото. Чудото на последния месец е призив към целия български народ:

„Не се мамете, че хора без морал ще ви решат проблемите или ще оправят държавата. Нито се заблуждавайте, че вашата съпротива срещу

лъжата няма да промени нищо. Изберете истинския, а не „реалния” живот! Имате исторически шанс да покажете, че сте граждани, които контролират властта, а не население, което зависи от подаянията!”

Това знамение на времената трябва да задвижи всички българи. Ако не се разпространи по цялата страна, и то ще се забрави. Въпреки че е чудо. Както казва друга наша поговорка: „Бог помага, но в кошара не вкарва.”

Кошарата, в която трябва да влезем като нация, се нарича Европа – Европа като духовна и нравствена категория, а не политическа структура. Вече се убедихме, че членството в ЕС не ни гарантира победа над олигархията и свободен живот. Нека се приобщим към духовната Европа, изградена върху ценности като справедливост, предприемчивост, прозрачност, свободни медии, разобличаване на лъжата, носене на реална отговорност за престъпления или политически провали.

Нейната тъкан и кръв е будното гражданско общество, в което участват всички слоеве. Там благата и благоденствието не идват наготово, а историята е съвместно дело.

Не бива да пропуснем шанса да променим съвместно историята ни към добро. На карта е поставено съществуването на България като суверенна страна. Искането ми се всеки български гражданин да осъзнае това. Така с Божията помощ може да се случи едно друго невиджано в нашата страна чудо – единението на нацията около една морална кауза.

Тодор ВЕЛЧЕВ

(Със съкращения от cn.harta-bg.info)

ОМАГЪОСАНИЯТ КРЪГ

Много отдавна като родител трябваше да присъствам на родителска среща за едно от децата си. Учителят тогава каза думи, които няма да забравя цял живот: „Пред нас, педагозите и възпитателите, Партията е поставила като първа задача следното. От ученика да създадем всеотдайно развита личност, но за тази цел най-голямата пречка срещаме от всадения от родителите страх у децата, страх от несъществуващ Бог, че ще ги накаже. Именно това пречи на тяхното пълноценно развитие!”

И борбата против вярата се започна ожесточено. От детската градина до завършване на висше образование се набиваше в главата на младия човек, че няма Бог и че той няма от какво да се страхува, като се изкореняваше всяко коренче на вяра.

Колко глупава идея! Да изкореняваш страха от Господа в човека е все едно да изоставиш борбата против плевелите в градината. Ние не можем да унищожим плевелите, защото Господарят на нивата е казал: „Нека да растат заедно“ (Мат. 13:30).

Ние не можем да се грижим и за плевелите, и за житото едновременно, както не можем да вървим в две посоки по едно и също време. Нека сме наясно. В този живот има само две посоки за развитие. Светлата посока е на Този, който казва: „Аз съм светлината на света. Който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота” (Йоан 8:12). Неговите последователи знаят откъде идват, къде са сега и къде отиват, защото това е духовният път на светлината.

Другият път е пътят на тъмнината. Ходещите по него обичат тъмнината, защото делата им са зли (Йоан 3:19). Израсли в тъмнина, живеят в мъгла. Те не знаят откъде са дошли, защо са дошли, а пред себе си виждат само гроба.

Според един пролетарски поет най-големите

врагове на комунизма са капитализмът, монархията и Църквата. За борбата срещу монархията и Църквата е писано немалко. Но по отношение на капитала, т.е. на частната собственост, истината се замъглява и не излиза наяве (Йоан 38:20).

Частната собственост стимулира човека към работа. Придобрита с труд, тя носи благословение и от Бога. Но заграбена по престъпен начин, води до разгулен живот и онеправдава ближния.

България беше селска (80%) страна. Тихата борба между т.нар. Десница и Левица у нас бе белязана от редица финансови интереси. Левицата (от фабриките) настояваше за евтина храна от пазара, а десницата (от село) искаше по-добра цена на продукцията. Моят баща, който живя 101 г., ми е разправял, че когато през 1923 г. земеделците са взели властта с 80%, хората от левицата са си казали: „Докато съществува това селско, земеделско съсловие, ние никога няма да видим власт. То трябва да се премахне.” И го премахнаха с помощта на *коллективизацията*. С този удар се унищожи и средната класа, опората на икономиката ни.

Така започна нашата трагедия. С изземането на частната собственост – ниви, градини и гори, на овце, кози и добитък, започва миграцията към градовете. Довчерашният стопанин е принуден да се раздели със сълзи на очи с най-милото място на света – „там гдето той порасъл и първо мляко засукал”.

Това е истината независимо от натякването на пропагандата, че селата умират, защото нямало работа. Земята пустее, а безработицата расте! Дясното управление през 1923 г. не е било идеално, но лявото след 1944 г. надминава всички със своята неправда за разделяне на „наши” и „ваши”. Партийният билет отваряше почти всяка врата, а другите – те са кулаци, вярващи, врагове, фашисти.

Цели осем петилетки народът бе лъган, че светлото бъдеще идва, но се бави, защото не преизпълняваме нормите. А за тях то било дошло още отначало. Високите заплати, разните гешефти и далавери даваха възможност на партийния елит да поддържа разгулен, неморален и безчестен живот.

Дойде и т.нар. *демокрация* и героите на тоталитарния режим излязоха най-големите демократи. Със „своего рода революции” те замениха едно величие с друго и дадоха ход на побоища, убийства, отвличания, кражби. Така омърсиха демокрацията, че мнозина пожелаха старото пред новото, до-сущ както Израил в пустинята (Изх.16:2,3).

Това лято чашата на търпението най-после преля. Изтерзаният народ излезе по площади на протест. Президентът каза от трибуната на Народното събрание следното: „Народът иска само едно простичко нещо – да го управляват хора с морал. А не да го лъжат и крадат!” А за това са необходими *нови хора*, защото тези всеотдайно развити в злото личности, тръгнаха да градят рай на земята без Бога, се провалиха и загънахме в тъмния омагьосан кръг, батака на отчаянието!

Хората с висок морал да не лъжат и крадат са родени два пъти - и плътски, и духовно от Бога. Всяко пребоядисване, всяко правене на нови партии, коалиции, блокове от стари глави е демагогия. В този омагьосан кръг на безизходица има само една подадена ръка на помощ. Нека чуем Божието слово.

Пророк Осия казва: „Време е да потърсите Господа”! (Осия 10:12). Нека потърсим Този, Който е обещал, че ще поднови всичко (Откр. 24:5). Само Бог създава новия човек, като му дава ново сърце и нов Дух! (Езек. 36:26). В противен случай ще се окаже прав цар Соломон: „Когато праведните (вярващите) са на власт, людето се радват (благоденстват). Но когато нечестивият началства, людето въздишат (протестират)!“ (Притчи 29:2).

Никола Сотиров КЪОСАКОВ

**Народът иска само
едно простичко нещо –
да го управляват
хора с морал.**

ЗА ВАС ЖЕНИ

СИЛА

Сила значи способност да се проявява енергия, работоспособност, мощност. Силата е източник на енергия, дейност, на прояви. Силният човек е як, мощен, но и има влияние, авторитет, морални устои.

Днес на почит е физическата сила. Организирант се турнири, маратони и какви ли не още изяви. Умствената, моралната и духовна сила като че ли няма толкова голям авторитет в обществото ни.

Във всяка област на човешкия живот силата е хубаво нещо. *Физическата сила* е полезна и има своето приложение. Може да донесе много блага.

Умствената сила е двигател на прогреса.

Силата на словото е по-мощна от оловото.

Моралната сила крепи устоите на обществото.

Но всеки вид сила може да се насочи в две посоки - да бъде градивна или разрушителна. Силата на Самсон например крие доста поуки за нас. Когато той не я използва за Божия слава, тя не благославя и носи само нещастие. Затова трябва много внимателно да се контролира. От кого - от теб и от мен. Всеки трябва да проявява самоконтрол и да не позволява силите му да се изразходват напразно или да бъдат рушителни. Това важи особено за нравствената сила и за силата на духа.

Библията е стандартът как силата може да се използва по правилен начин. Само когато отговарят на този стандарт, силите ни ще са градивни, а не разрушителни.

Източникът ѝ е в Бога. „Силата принадлежи на Бога. Израилевият Бог е този, който дава сила и мощ на людетте си“ (Пс. 68:34-35).

Затова преди възнесението си Исус заръчва на учениците да чакат в Ерусалим, докато получат сила (Деян. 1:8). А по-късно в ден на Петдесетница Бог изпълнява обещанието си.

За какво е нужна сила на християните?

1. *Сила е нужна за спасение.* „С Божията сила сте вярдени чрез вяра за спасение“ (I Пет. 1:5). „Благовестието Христово е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва“ (Римл. 1:16).

2. *Сила е нужна за усъвършенстване.* „Да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек... да бъдете силни да разберете заедно с всички светии каква е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов - за да се изпълните с цялата Божия пълнота“ (Еф. 3:16 - 19).

3. *Сила за устояване.* Само с помощта на Божията сила дякон Стефан успява да предаде духа си на Бога с радост и да проси прошка за убийците си (Деян. 7:55-60).

4. *Сила за служение на другите.* Когато изцериават един сакат човек в храма, Петър и Йоан казват: „Защо се взираете в нас, като че ли от своя сила сме го направили да ходи?“ (Деян. 3:12).

5. *Сила да споделяме благовестието.* Апостол Павел свидетелства: Аз „се трудя и подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно“ (Кол. 1:29). „И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Дух и сила, за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила“ (I Кор. 2:4-5).

6. *Сила да побеждаваме Сатана.* „Писах вам младежи, защото сте силни и Божие Слово пребъдва във вас. И победихте Лукавия“ (I Йоан 2:14).

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

7. *Божията сила ни е нужна за цял живот.* „Неговата Божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно за живота и за благочестието“ (II Пет. 1:3). „Божие царство не се състои в думи, а в сила“ (I Кор. 4:20).

8. *Сила ни трябва, за да приемаме другия такъв, какъвто е.* Да можем да простим на брата, да забравим обидата, да проявим любов, когато към нас се отнасят зле. На нас, немощните човечи, Бог предлага Своята сила. „Бог избира немощните неща на света, за да посрами силните“ (I Кор. 1:27). „Силата Ми в немощ се показва съвършена“ (II Кор. 12:9). „Ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас“ (II Кор. 4:7). Нека отидем при Бога като празни съдове с молба Той да ги напълни със Своята сила!

Както Бог е снизходителен към нас, така и ние сме длъжни да носим немощите на по-слабите (Римл. 15:1).

Целта на нашия живот е да прославяме Бога. На всяка една от нас Бог казва: „Затова те създадох, затова те изкупих, затова ти дадох здраве, ум, мъдрост, сили - за да се изяви чрез тебе.“

Бог очаква това от теб и от мен. Ще разочароваме ли Бога, или ще бъдем силни, докато следваме Христос и устояваме с Божиите принципи в живота си всеки ден? Това ще е възможно, когато изпълним съвета на Божие Слово: „Заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество“ (Еф. 6:10).

Тогаваше можем да кажем като апостол Павел: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепя“ (Фил. 4:13).

ЦК

59. За да изпита вярата ни

Една ханаанка идва притеснена при Исус и го моли да изцери дъщеря ѝ от нечист дух. Но Исус мълчи. Настоятелно тя продължава да Го моли. Става толкова досадна на учениците, че те молят Исус да я отпрати. Исус казва, че е пратен най-вече при своя народ Израил. Въпреки това тя продължава да върви след Него и да моли за помощ. Исус ѝ отговаря с метафора: „Не е хубаво да се взема хлябът на дечицата и да се хвърля на кученцата.“ Но и това не я отчайва.

Макар че Исус сякаш я сравнява с кученце, тя проявява голямо смирение. Не само че не се обижда, но

и с кротост отговори в същия тон: „Да, Господи, но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им“ (Мат. 15:22-27).

Тази случка е пример за постоянство. Трябва да бъдем настоятелни пред Бога, а не да се отказваме, ако не ни се отговаря веднага. Когато Бог „не чува“ някоя наша молитва, добре е първо да вникнем в себе си, в чувствата, в поведението, в молитвите си. Ще открием какво Той очаква от нас. Бавенето на Божия отговор крие доста ползи. То ни кара по-трайно да задържаме поглед върху Исус, по-дълго да бъдем в общение с Бога. по-настоятелно да се молим.

Когато Бог отговора, е добре да Го попитаме каква

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВЕТЕ НИ

е причината. Той няма да се разсърди, а ще се зарадва, ако види у нас искрено желание да се поправим.

Щом гледаме Бога със страхопочитание и доверие, няма да се отчайваме, но ще се молим като Йов: „Той и ако да ме убива, аз на Него се надявам.“

Може би най-важното е, че когато сякаш „не чува“ наша молитва, Бог иска да изпита нашата вяра. Точно за това Исус похвалва ханаанката: „О, жено, голяма е твоята вяра!“ След което отговаря на молитвата ѝ и дава здраве на дъщеря ѝ. К

6. До седемте църкви от Откровение

Населението на Измир (Смирна) е много колоритно, но това се отнася за цялата страна. Възрастни мъже са насядали по тротоарите, пред дюкянчетата и работилничките. По улиците срещаме забулени жени. Те никога не се движат сами. Разминават се с млади момичета с къси полички. Срещат се интелигентни двойки, модерно облечени. Млади жени, които се държат като европейки. Много от тях са учителки, лекарки, инженери. Сигурно никога не биха сложили фередже.

От Смирна тръгват първите мисионери за България. От 1833 г. тук работи конгрешанска печатница за духовна литература - книги и брошури, в „Зорница“. През 1838 г. тук се отпечатва първият Нов завет на новобългарски език - преводът на Неофит. Константин Фотинов използва печатницата, за да издава първото българско сп. „Любословие“.

Седалище за български възрожденци, Смирна е сред най-богатите и силни градове в областта. Разположен на голям залив, той се е намира на кръстопътя между дълбоките части на Азия и останалата свят.

Много пъти е бил опустошаван от земетресения и пожари. През 1831 г.

холерата взема много жертви, а през 1824 г. от чума загиват 60 000 души.

Измир е един от първите градове, в които се основава християнска църква. Поликарп, един от Йоановите ученици, бил неин пастир. В дълбока старост след 86 г. служение бил мъченически убит през 167 г. сл. Хр. Преди това палачите предлагали да се откаже от християнството, за да го помилват. Но той останал верен.

В прохладното августовско утро стояхме сред останките на древния стадион - мястото, където бил убит Поликарп. В ушите ми сякаш звучаха думите, които казал на палачите си: „Как да се откажа от Исус? Цели 86 години съм Му служил вярно. Той не ми е сторил нищо лошо.“

Сетне в тишината прозвуча: „До ангела на смирненската църква пиши.“

Кой е ангелът на църквата? На гръцки ангел значи вестител, пратеник на Бога. Това е нейният служител, пастир, проповедник, свещеник, помазан от Бога. Той е поставен, за да възвестява Божиите истини.

„Това казва първият и последният, който беше мъртъв и оживя“ (Откр. 2:8). Кой е първият и последният? - В Откр. 1:17 Христос казва: „Аз съм

първият и последният, и живият... Аз съм Алфа и Омега, началото и краят“ (1:8, 21:6, 22:13). *Алфа* и *Омега* са първата и последна буква на гръцката азбука. Началото и краят. Това пише ап. Йоан: „В началото бе Словото и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог“ (Йоан 1:1). Най-напред преди всичко бе Бог. „Словото стана плът и живя между нас“ (Йоан 1:14). Това Слово приема плът.

Имено Христос е сътворил света, възплъттил се е заради нас, с след това „стана мъртъв и оживя“.

„Зная твоите дела, скръб и сиромашия, но ти пак си богат.“ Бог знае всичко. Знае и делата ни, и скръбите ни. Първите християни били преследвани, убивани мъченически, изземвали са им имотите само за това, че изповядват християнската си вяра. Затова се събирали тайно по къщи и катакомби. Онези, които имали имот, го продавали, за да могат да се изхранват останалите.

Сиромаш, но пак богат, защо? Защото имаме съкровище на небето, което нито молци изядат, нито крадци подкопават. Материал-

но беден, но духовно богат.

„И как те хулят онези, които наричат себе си юдеи, а не са, но са сатанинска синагога“ (Откр. 2:9). Кой са *юдеите*? Това е Божият народ. Тези, които Бог е избрал за свои и чрез които искаше да изяви себе си на света. Чрез тях Той извършва знамения и чудеса и така изявява Своята мощ.

За жалост юдеите избират непокорството пред Бога и се отклоняват от истинското поклонение. Служението им става формално, обредно, без духовно съдържание. Дори започват да служат и на езически идоли.

По тази причина ап. Йоан ги нарича „сатанинска синагога“. По форма юдеи, но всъщност слуги на Сатана.

Цв. КУЛИЧЕВА

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2,

тел.: 02-8394-117

ISSN 0861-3826